

อนุภาพแห่ง “ศีล”

การทำบุญโดยการรักษา “ศีล” นั้นได้บุญมากกว่าการให้ “ทาน” เป็นร้อย ๆ ปี ก็ยังไม่เท่าการรักษาศีลเพียงแค่วันเดียวเลย อนุภาพแห่งศีลจึงมีมากกว่าการทำทานเสียอีก

สมชาย เชิดกลาง ผู้เขียน/เรียบเรียง

เรื่อง
อนุภาพแห่ง “ศีล”

เขียนและเรียบเรียง

โดย

สมชาย เชิดกลาง
(นามปากกา)

ห้ามเผยแพร่ในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตจาก
เจ้าของลิขสิทธิ์โดยเด็ดขาด ขอสงวนลิขสิทธิ์ ห้ามแก้ไข ดัดแปลง
ทำซ้ำ ห้ามคัดลอกข้อความ หรือ ห้ามไม่ให้ทำการเปลี่ยนแปลง
เนื้อหาใด ๆ ในหนังสือเล่มนี้ โดยที่ไม่ได้รับความยินยอมจาก
เจ้าของลิขสิทธิ์ สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.
2537 โดย สมชาย เชิดกลาง

ผู้ละเมิดจะถูกดำเนินคดีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้สูงสุด

คำนำ

ในหนังสือเรื่องอาณูภาพแห่งศีลนี้ เป็นการรวบรวมองค์ความรู้ทางด้านการรักษา “ศีล” ทั้งหมด เอามาไว้ในหนังสือเล่มนี้หมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการรักษาศีลแบบธรรมดาสามัญชนทั่ว ๆ ไปอย่างศีล 5 ข้อ ศีล 8 ข้อ หรือจะเป็นการรักษาศีลอย่างเต็มรูปแบบที่มีจำนวนปริมาณศีลเพิ่มมาเป็นหลาย ๆ ข้อ อย่างศีล 10 ข้อ ศีล 227 ข้อ

ศีลในแต่ละข้อในแต่ละกลุ่มก็ให้ผลตอบแทนที่เป็นอานิสงส์ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับจำนวนและปริมาณที่ไม่เท่ากัน ยิ่งถ้าจำนวนข้อที่จะรักษานั้นมีจำนวนศีลมากเท่าไร ผลบุญและกุศลก็จะเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว รวมถึง “อาณูภาพแห่งศีล” ก็จะคอยปกป้องคุ้มครองคนที่รักษาศีลนั้น จึงมีคำโบราณเรียกคนที่รักษาศีลว่า “ผู้ทรงศีล”

ก็หมายถึงบุคคลที่คอยระมัดระวังตัวเองไม่ให้ลวง
ละเมิดในศีลข้อใดข้อหนึ่ง พร้อมทั้งยังมีอำนาจแห่งศีล
คอยเป็นเกราะป้องกันภัยอันตรายที่จะเกิดมาจากผู้ที่ไม่
หวังดี คิดประทุษร้ายต่อตัวผู้ทรงศีลนั้นด้วยทำให้แคล้ว
คลาดจากภัยอันตรายทั้งปวง

บุคคลที่รักษาศีล หรือผู้ทรงศีล จึงเป็นผู้มีคุณวิเศษ
และมีบุญญาธิการมากกว่าบุคคลทั่ว ๆ ไปที่ทำบุญเป็น
แต่อย่างเดียว คือการทำทาน ผมจึงได้สรุปในเรื่องของการ
รักษาศีลไว้ในหน้าปกหนังสือว่า

**“การทำบุญโดยการรักษาศีลนั้น ได้บุญมากกว่า
การให้ทานเป็นร้อย ๆ ปี ก็ยังไม่เท่าการรักษาศีลเพียง
แต่วันเดียวเลย อำนาจแห่งศีล จึงมีมากกว่าการทำ
ทานเสียอีก”**

แต่ถึงอย่างไรก็ดี การทำบุญประเภทการรักษาศีล
นั้นถึงจะได้บุญมากกว่า ได้ผลแห่งบุญมากกว่า รวมถึง
อานิสงส์ผลตอบแทนต่าง ๆ มากกว่าก็ตาม เราในฐานะผู้
แสวงบุญ ก็ต้องทำบุญในประเภท “การให้ทาน” ด้วย

เช่นเดียวกัน เพื่อให้การได้เกิดมาเป็นมนุษย์มีความ
สมบูรณ์เพิ่มมากขึ้น จึงมีคนเก่าคนแก่เขาชอบพูดกันติด
ปากว่า “ไปทำทานรักษาศีลมา” นั่นก็แปลว่า การทำทานจะ
คู่กับการรักษาศีลเสมอ ที่ใดมีทานที่นั่นย่อมมีศีลเคียงคู่อยู่
ด้วยกัน อาณิสสผลบุญก็จะมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นไปอีกเป็น
ร้อยเท่าทวีคูณ

เพราะฉะนั้นแล้ว ผมจึงขอเรียนเชิญคุณผู้อ่านมา
รักษาศีลกันเถิด โดยการเปิดอ่านหนังสือเล่มนี้ไปพร้อม ๆ
กับการทำทานการกุศลให้ถึงพร้อม เมื่อรู้ถูก เข้าใจชัดเจน
ในประเด็นต่าง ๆ ของการรักษาศีลอย่างแท้จริงแล้ว ก็ลง
มือปฏิบัติตามที่ขั้นตอนต่าง ๆ ได้กำหนดไว้อย่างถูกต้อง
เพียงแค่นี้ คำว่าได้ขึ้นสวรรค์ชั้นที่สอง คือดาวดึงส์คงไม่
ไกลเกินจริง ผมรับรอง

ขอขอบพระคุณครับ
สมชาย เชิดกลาง/นักเขียน

สารบัญ

1	ปฐมบท	8
2	การรักษาศีลด้วยตัวเอง	16
3	การรักษาศีล 5 ด้วยตัวเอง	19
4	การรักษาศีล 8 ด้วยตัวเอง	26
5	การรักษาศีลอย่างเต็มรูปแบบ	45
6	ศีล 5 ข้อ	48
7	ศีลอุโบสถ	61
8	ศีล 10 ข้อ	82
9	ศีล 227 ข้อ	98
10	ปัจฉิมบท	168
11	อ้างอิง	171

ปฐมบท

ในส่วนของบทที่เป็นปฐมบทนั้น ก็เป็นคำอธิบาย เพื่อที่จะปูพื้นฐานทั้งหมดในเรื่องของอนุภาพแห่งการรักษาศีลว่ามีอะไรบ้าง แล้วเราในฐานะเกิดเป็นมนุษย์ ทำไมต้องไปรักษาศีลด้วย ศีลทำไมจึงมีความสำคัญมาก เช่นนี้

ทั้งหมดทั้งปวงนั้นคุณผู้อ่านจะได้เรียนรู้และเข้าใจ เรื่องราวทั้งหมดโดยชัดเจน ละเอียด แล้วก็จะสิ้นความสงสัยเป็นแน่แท้ ถ้าคุณผู้อ่านสังเกตเห็นตัวเนื้อหาที่เป็น “สารบัญ” ทั้งหมดนั้นแหละคือตัวบทสรุปในเรื่องของการรักษาศีล แล้วตัวสารบัญนี้ผมยังถือว่าเป็นโครงสร้างที่สำคัญในด้านการรักษาศีลในศาสนาพุทธของเราเลยทีเดียว

เริ่มตั้งแต่

- 1) การรักษาศีลด้วยตัวเอง
- 2) การรักษาศีล 5 ด้วยตัวเอง
- 3) การรักษาศีล 8 ด้วยตัวเอง

- 4) การรักษาศีลอย่างเต็มรูปแบบ
- 5) การรักษาศีล 5 ข้อ
- 6) การรักษาศีลอุโบสถ
- 7) การรักษาศีล 10 ข้อ
- 8) การรักษาศีล 227 ข้อ

ในทั้ง 8 ประการนี้นั้น แท้จริงก็คือ แก่นแท้ของศีลที่
แปลว่า ความเป็นปกตินั่นเอง ยิ่งถ้ารักษาศีลบ่อย ๆ ทุก ๆ
วัน เอาแค่เรารักษาศีล 5 ข้อให้ได้เป็นประจำทุก ๆ วัน แค่นี้ก็ได้บุญมากเหมือนนายสมมติ ที่ก่อนตายได้มีรถม้าถึง
1,000 คันมารอต้อนรับที่ปากทางขึ้นสวรรค์กันเลยทีเดียว

เรื่องมีอยู่ว่า

ในสมัยพระผู้มีพระภาคเจ้ามีพระนามว่า อโนมทัสสี นายสมาธิยได้บังเกิดเป็นกุลบุตรในตระกูลหนึ่ง กุลบุตรนั้นเป็นคนยากจนเข็ญใจ ถึงแม้ใฝ่ใจอยากที่จะบวช แต่ก็ยังหาโอกาสไม่ได้ เพราะติดที่ตนเองเป็นลูกจ้าง ยังต้องทำงานอยู่ แต่ทว่า เขาเป็นคนดีมีปัญญา เข้าใจเรื่องบุญ บาป และทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร ความเข้าใจนี้เอง จึงทำให้เขาได้คิดอยู่เสมอว่า เรามัวแต่ทำงานรับจ้างจึงไม่ได้บวชเสียที แล้วก็คิดอีกว่า

แต่สัตว์โลกทั้งหลาย ล้วนถูกความมืดแห่งอวิชชา ใหญ่หลวง ปิดบัง ซ้ำยังถูกไฟ 3 กอง คือ ไฟนรก ไฟเปรต และไฟวัฏสงสาร แผลดเผา เราควรจะสร้างกุศลอะไรดีหนอ สิ่งของที่จะทำทานถวาย เราก็ไม่มี ซ้ำเรายังเป็นคนยากไร้ ทรัพย์สินเงินทองก็ไม่มีติดตัว ถ้าอย่างนั้น กระไรเสีย เราควรที่จะรักษาศีล 5 ให้บริบูรณ์ดีกว่า

การรักษาศีลด้วยตัวเอง

ในการทำบุญอีกวิธีหนึ่งที่ได้บุญมากนั่นก็คือ การทำบุญประเภท การรักษาศีลที่ไม่ต้องเสียเงินไปซื้อบุญ เหมือนกับการทำทานที่ต้องเอาเงินไปใส่ในตู้บริจาค หรือ เอาวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ไปให้วัด ให้มูลนิธิ และบริจาคเลือด ของตัวเองให้สภากาชาดไทย เพราะบางคนกลัวเลือดแม้แต่ เลือดตัวเองก็ยังไม่กล้าเลย เห็นเลือดไม่ได้ พอได้เห็นเลือด แล้วจะเป็นลมวิงเวียนศีรษะทันที แต่แปลกมาก พอไปกิน ลาบเลือดกลับกินได้ อร่อย ชอบเข้าไปอีก คนแบบนี้ก็มียุค สมัยนี้นะ

และข้อกังวลต่าง ๆ เรื่องวัตถุสิ่งของ, เงิน, เลือด, และอื่น ๆ จะหมดไป ถ้าคุณผู้อ่านเลือกทำบุญด้วยวิธีการ รักษาศีล เป็นการทำบุญแบบไม่ต้องลงทุนเสียเงินเสียทอง อะไรเลย ส่วนวิธีการก็ง่าย ๆ ก็แค่อุญเฉย ๆ หนึ่ง ๆ ก็ได้ บุญแล้ว

การรักษาศีล 5 ด้วยตนเอง

เพราะการรักษาศีล แท้จริงแล้ว ก็คือการตั้งใจเจตนา ที่จะละเว้น งดเว้น ไม่ทำ และเลิกทำ สิ่งที่เป็นความชั่ว 5 อย่าง แค่นั้น นี่แหละ คือ การรักษาศีลอย่างแท้จริง วิธีการ ก็ง่าย ๆ

ให้ตื่นแต่เช้าเลย อาบน้ำอาบท่าให้เสร็จสรรพ เรียบร้อย แล้วก็เริ่มลงมือปฏิบัติเลย โดยให้พูดออกเสียง หรือจะอธิษฐานในใจก็ได้ ได้หมด ไม่มีผิด

เดี๋ยวผมจะยกตัวอย่างให้ดูก็ได้ อย่างเช่น ผมชื่อ นายสมชาย เชิดกลาง จะขอสมาทานศีล ทั้ง 5 ข้อ ดังนี้

1. ผมจะไม่ฆ่าสัตว์ทุกชนิด
2. ผมจะไม่ลักทรัพย์สินของผู้อื่น
3. ผมจะไม่ประพฤติดีกในกาม ผิดลูกเมียใครๆ
4. ผมจะไม่พูดโกหก พูดคำหยาบคาย
5. ผมจะไม่ดื่มสุราและยาเสพติดทุกชนิด

การรักษาศิลปะอย่างเต็มรูปแบบ

ในการรักษาศิลปะอย่างเต็มรูปแบบนี้ เป็นการทำตามจารีตประเพณีแบบอย่างที่ถูกต้องของสังคมชาวไทย ชาวพุทธศาสนิกชน ที่มีวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมที่มีแบบแผน ตั้งแต่การแต่งกายถูกกาลเทศะ การวางตัว เวลา สถานที่ คำพูดคำจา ดอกไม้รูปเทียน ต่าง ๆ ต้องเป็นไปตามความเหมาะสมของสถานที่ เพื่อโบราณประเพณีอันดีงามของสังคมไทยเรา

ในส่วนของสถานที่ที่จะไปถือศีลนั้นต้องเป็นที่วัดเท่านั้น ถือศีลที่บ้านของตนเองไม่ได้ หรืออาจจะเป็นสำนักสงฆ์ ก็สามารถที่จะพอไปได้ แต่ในทางที่ดี ไปถือศีลที่วัดน่าจะดีที่สุด

ส่วนภาษาที่ใช้ในการรับศีลนั้นต้องเป็นภาษาบาลีเท่านั้น และอักขระในการออกเสียงต้องถูกตามหลักไวยากรณ์ของบาลีด้วย รวมถึงการแต่งกายก็ต้องเป็นชุดขาวทั้งชุด มีสะไบพาดบ่าอีกหนึ่งชิ้น สิ่งที่ขาดไม่ได้อีกหนึ่ง

อย่างก็คือ ดอกไม้ รูปเทียน เครื่องไทยธรรม เพื่อบูชาครูบาอาจารย์ เมื่อเตรียมของทุกอย่างพร้อมแล้ว ก็มาที่วัดเพื่อจะมาขอถือศีลกับพระ ท่านเจ้าอาวาสได้เลย และในการถือศีลอย่างเต็มรูปแบบนั้น แบ่งออกได้เป็น 4 ศีลด้วยกันคือ

1. ศีล 5 ข้อ
2. ศีลอุโบสถ
3. ศีล 10 ข้อ
4. ศีล 227 ข้อ

ในการทำบุญประเภทรักษาศีลอย่างเต็มรูปแบบนั้น จะมีความยุ่งยากมาก และต้องใช้เวลา สถานที่ บุคคลต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นคน และพระ โดยเฉพาะในวัดก็จะมีผู้คนมากหน้าหลายตา จะแตกต่างจากที่เราทำที่บ้านด้วยตัวเองที่บ้านเรา ชิว ๆ ง่าย ๆ ไม่มีพิธีตรองอะไรมากมาย

ศีล 5 ข้อ

ในการที่จะรักษาศีล 5 ในกลุ่มอย่างเต็มรูปแบบนั้น คุณผู้อ่านก็ต้องไปที่วัดเท่านั้น อยู่บ้านไม่ได้แล้ว ต้องมาทำที่วัด หรือที่สำนักสงฆ์ และสำนักปฏิบัติธรรมเท่านั้น ที่มีเจ้าอาวาสวัด หรือหัวหน้าสำนักเป็นผู้อยู่ดูแลพิธีการภายในวัด จะทำคนเดียวเองไม่ได้

ส่วนการแต่งกายก็ต้องเต็มยศ คือ เสื้อแขนยาวสีขาว กางเกงขายาวสีขาว ต้องมีผ้าสะไบพาดบ่าหนึ่งผืน ห้ามใส่เครื่องประดับประดาใด ๆ สิ่งของมีค่าห้ามทุกชนิด

ตัดผมให้เรียบร้อย หรือรวบผม มัดผมให้ดูดี ถ้าผู้ชายก็โกนหนวดโกนเคราก่อน แต่งกายให้รัดกุม อุปกรณ์ที่ต้องเตรียมไป

- หนังสือสวดมนต์ 1 เล่ม
- ดอกไม้รูปเทียน ทองคำเปลว เพื่อบูชาพระ 1 ชุด
- ชุดสำหรับ อาหารหวานคาว 1 สำหรับ

ศีลอุโบสถ

ในส่วนของศีลอุโบสถนั้น ก็คือ ศีล 8 นั้นเอง เป็นลักษณะเนื้อหาของศีลที่เป็นอันเดียวกันกับศีล 8 นั้นแหละ แต่ที่มีชื่อเรียกว่า ศีลอุโบสถก็เพราะว่า ถ้าถือศีล 8 ในวันที่ พระภิกษุสงฆ์ท่านลงทำอุโบสถในวันพระ 8 ค่ำ และ 15 ค่ำ ก็จะถือว่าผู้นั้นถือศีล 8 ในวันอุโบสถจึงถูกเรียกว่าถือศีลอุโบสถนั่นเอง

แต่ถ้าผู้ใดถือศีล 8 ในวันธรรมดาที่ไม่ใช่ในวันพระ 8 ค่ำ 15 ค่ำ แบบนี้ก็จะเรียกว่าถือศีล 8 ไม่ใช่ถือศีลอุโบสถ เพราะไม่ใช่วันที่พระลงทำอุโบสถ

ส่วนสาเหตุที่พระท่านชอบทำอุโบสถในวันพระ 8 ค่ำ 15 ค่ำ นั้นก็เพราะว่า

1. เป็นวันพระใหญ่
2. เป็นการสวดพระปาฏิโมก
3. เป็นวันประชุมสงฆ์
4. เป็นวันชำระศีลของพระสงฆ์ให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง

ศีล 10 ข้อ

ในส่วนของศีล 10 ข้อนี้ คนที่จะถือศีลประเภทนี้ได้ จะต้องมียายุตั้งแต่ 7 ปีขึ้นไป และข้อสำคัญ ศีล 10 ข้อนี้ จะถือเองที่บ้านไม่ได้ จะสมาทานเองที่บ้านเหมือนศีล 5 ศีล 8 ก็ไม่ได้ อย่างเด็ดขาด

เครื่องแต่งกายก็ต้องเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด รวมทั้งต้องโกนหัว โกนหนวด โกนเครา ทั้งหมด ลักษณะการแต่งกายคล้าย ๆ พระภิกษุสงฆ์ มีข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวที่มี ก็คือ ผู้ที่ถือศีล 10 ข้อ ที่เป็นสามเณร จะไม่มีผ้าพาดบ่าที่เป็นผ้าสังฆาฏิ นั่นเอง นอกนั้นเหมือนพระภิกษุสงฆ์ทุกประการ

ผู้ที่ถือศีล 10 ข้อ หรือ องค์สามเณรนั้น จะต้องทำพิธีบวชเณรเสียก่อน ถึงจะมีสิทธิในการถือศีล 10 ข้อได้ และต้องบวชกับเจ้าคณะตำบลเท่านั้น ห้ามบวชเณรกับพระเจ้าอาวาสทั่ว ๆ ไปโดยเด็ดขาด เพราะเจ้าอาวาสทั่ว ๆ ไปไม่มีใบอนุญาตให้เป็นพระอุปัชฌาย์ จากมหาเถรสมาคม

1. เอหิภิกขุอุปสัมปทา

วิธีการอุปสมบทที่พระพุทธเจ้าทรงเป็นผู้บวชให้เอง คือ ในช่วงระยะแรก ๆ ที่พระองค์เพิ่งตรัสรู้ใหม่ ๆ เมื่อได้แสดงธรรมให้ใครฟังแล้ว ผู้ฟังนั้นเกิดความเลื่อมใส ศรัทธา ทูลขอลาบวชตาม พระองค์ก็จะอนุญาตให้เป็นบรรพชิตได้ ด้วยพระดำรัสที่ตรัสว่า “เอหิภิกขุ”

“ท่านจงเป็นภิกษุมาเถิด ธรรมอันเรากล่าวดีแล้ว ท่านจงประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อทำที่สุดแห่งทุกข์โดยชอบ” ดังนี้ ด้วยพระดำรัสที่ตรัสเพียงเท่านั้น ก็ทำให้ผู้มาขอบวชสำเร็จ เป็นบรรพชิตได้

พระภิกษุที่บวชด้วยวิธีนี้มีมากมายในยุคแรก ๆ เท่าที่มีปรากฏเด่นชัดก็คือ เหล่าภิกษุปัญจวัคคีย์ทั้ง 5 รูป พระยสะ กับเพื่อน ๆ อีก 54 รูป พระภัททวัคคีย์ 30 รูป พระชฎิล 3 พี่น้อง และบิรवार 1,000 รูป พระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะ พร้อมด้วยบิรवार 250 รูป เป็นต้น ซึ่งทั้งหมดก็ได้บวชด้วยวิธี “เอหิภิกขุ อุปสัมปทา” ทั้งสิ้น

1. ปาราชิก มี 4 ข้อ

เป็นศีลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระภิกษุสงฆ์ถ้าล่วงละเมิดข้อใดข้อหนึ่ง จะขาดจากความเป็นพระทันที ถ้ายังปกปิดยักตกรรกรรมกไหม้ นานหลายหมื่นมหากัป คนที่ใส่บาตรก็ไม่ได้บุญ ส่วนพระกินข้าวที่คนมาใส่บาตรก็เหมือนกับกินก้อนถ่านที่กำลังร้อน ๆ ลุกเป็นไฟเข้าไปในท้องของตัวเอง

วิธีแก้ก็คือ รีบไปบอกเจ้าอาวาสแล้วทำพิธีสึกให้ถูกต้องโดยด่วน

ทั้ง 4 ข้อของปาราชิก ก็คือ

1. เสพเมถุน

คือ ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับมนุษย์ กับสัตว์เดรัจฉาน กับอมนุษย์ กับซากศพคนตายก็ห้ามมีสัมพันธ์ทางเพศใด ๆ ทั้งสิ้น

2. สังฆาทิเสส มี 13 ข้อ

อาบัติสังฆาทิเสสนั้น เป็นครุกาบัติ จัดเป็นอาบัติโทษที่รุนแรงรองจากปาราชิก แต่แก้ไขได้โดยการต้องไปอยู่ป่า 10 วัน ป่าที่ว่ามีชื่อว่า “ปริวาสกรรม” เพื่อให้สำนึกในความผิด สังฆาทิเสส 13 ข้อนี้ ได้แก่

1. ทำน้ำอสุจิเคลื่อน

ก็คือ การช่วยเหลือตัวเอง หรือให้บุคคลอื่นช่วยเหลือให้จนน้ำอสุจิในร่างกายไหลออกมา ถือว่าเป็นอาบัติที่สำเร็จแล้ว

2. แตะต้องสัมผัสกายสตรี

ก็คือ จับเนื้อต้องตัวผู้หญิง ถูกตัวหรือสัมผัสร่างกายของผู้หญิง ลูบไล้ผิวพรรณของสตรี ทั้งเด็กและคนแก่ ถือว่าผิดหมด

3. อนิยต มี 2 ข้อ

คือประเภทของโทษที่เกิดจากการล่วงละเมิด
สิกขาบทประเภทกึ่งกลางระหว่างอาบัติหนัก – และอาบัติ
เบา “อนิยต” อยู่ตรงกลาง ไม่หนัก ไม่เบา มี 2 ข้อ คือ

1. **นั่งในที่ลับตา กับ สตรี สองต่อสอง** ก็คือ ไปนั่ง
คุยกับผู้หญิงในกุฏิ ในห้อง หรือคุยในที่ปิดกั้น
ไม่มีใครเห็น จนคนคิดนึกไปในเรื่อง
บัดสีบัดเถลิงได้
2. **นั่งในที่ลับหู กับ สตรี สองต่อสอง** ก็คือ ไปนั่งใน
ที่โล่งแจ้ง มีคนมองเห็น แต่อยู่ห่างไกลไม่รู้ว่า
พระคุยอะไรกับผู้หญิง 2 ต่อ 2 จะคุยในเชิงจีบ
กันหรือเปล่านั้น อย่างนี้เป็นต้น

ในอนิยต 2 ข้อนี้ แก้ไขได้ โดยการไปปลงอาบัติใน
พระอุโบสถ ก็จะหลุดพ้นจากอาบัติตัวนี้ได้

4. นิสัคคียปาจิตติย มี 30 ข้อ

เป็นอาบัติที่เรียกว่า ลหุกาบัติ เป็นอาบัติเบา ๆ
โทษไม่ร้ายแรงมาก มี 30 ข้อด้วยกันคือ

1. เก็บจีวรที่เกินความจำเป็นไว้เกิน 10 วัน
2. อยู่โดยปราศจากจีวร แม้แต่คืนเดียว
3. เก็บผ้าที่จะทำจีวรไว้เกินกำหนด 1 เดือน
4. ใช้ให้ภิกษุณีซักผ้าให้
5. รับจีวรจากมือของภิกษุณี
6. ขอจีวรจากคฤหัสถ์ ไม่ใช่ญาติ เว้นแต่จีวรหาย หรือถูกขโมย
7. รับจีวรเกินกว่าที่ใช้นั่งห่ม เมื่อจีวรถูกชิง หรือหายไป
8. พุดจาทำนองของจีวรดี ๆ สวย ๆ ราคาแพง ๆ มากกว่าที่เขากำหนดจะถวายไว้แต่เดิม
9. พุดให้เขารวมกันซื้อจีวรดี ๆ มาถวาย

5. ปาจิตติย มี 92 ข้อ

ในส่วนของปาจิตติย เป็นกลุ่มที่มีกฎข้อห้ามมากที่สุดถึง 92 ข้อ แต่ก็ใช่ว่าจะเป็นอาบัติเบา ๆ ไม่รุนแรงมาก เข้าไปปลงอาบัติกับพระผู้ใหญ่ก็จะชำระความบริสุทธิ์ได้

ทั้ง 92 ข้อนั้น มีดังต่อไปนี้

1. ห้ามพูดปด (โกหก, คำไม่จริง)
2. ห้ามด่า
3. ห้ามพูดส่อเสียด
4. ห้ามพูดเรื่องเกี่ยวกับธรรมะ พร้อมกับคฤหัสถ์ ในขณะที่กำลังสอนคนอื่นอยู่
5. ห้ามนอนร่วมกับอนุปสัมบัน คือ ผู้ที่ไม่ใช่พระภิกษุ เกิน 3 คืน
6. ห้ามนอนร่วมกับผู้หญิง
7. ห้ามแสดงธรรมสองต่อสองกับผู้หญิง
8. ห้ามบอกคุณวิเศษที่มีอยู่จริงในตัวเองแก่คนที่ไม่ใช่พระภิกษุ

6. ปฏิเทศนียะ มี 4 ข้อ

ในกลุ่มของปฏิเทศนียะ จะเป็นรูปแบบอาบัติที่เกี่ยวข้องกับอาหารที่ว่าด้วยมารยาทในการรับอาหาร ถ้าทำผิดศีลในกลุ่มนี้ ก็สามารถที่จะปลงอาบัติหลุดได้เช่นกัน เพราะเป็นอาบัติเบา ๆ ไม่ร้ายแรง มี 4 ข้อ ดังนี้

1. ห้ามรับของขบเคี้ยวของฉันจากมือภิกษุณีมาฉัน
2. ให้ไล่นางภิกษุณีที่มาอุ้มให้เขาถวายอาหารออกไป
3. ห้ามรับอาหารในบ้านของผู้ที่สงฆ์ลงมติสมมุติให้คว่ำบาตร คือไม่รับบาตร
4. ห้ามรับอาหารที่เขาไม่ได้จัดเตรียมไว้ก่อนแล้ว

7. เสขียะวัตร มี 75 ข้อ

ในส่วนของกลุ่มอาบัติ เสขียะวัตรทั้ง 75 ข้อ นี้ เป็นอาบัติเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ร้ายแรงอะไรเลย เป็นแค่ผิดมารยาทในสังคมเท่านั้น สามารถปลงอาบัติหลุดได้เช่นกัน มี 75 ข้อ ได้แก่

1. นุ่งให้เป็นปริมณฑล คือ ล้างปิดเข้า บนปิด สะดือ ไม่ห้อยหน้าห้อยหลัง
2. ห่มให้เป็นปริมณฑล คือ ให้ชายผ้าเสมอกัน
3. ปกปิดกายด้วยดี เวลาไปในบ้านคน
4. ปกปิดกายด้วยดีเวลานั่งในบ้านคน
5. สำรวมด้วยดีเวลาไปในบ้านคน
6. สำรวมด้วยดีเวลานั่งในบ้านคน
7. มีสายตาทอดลงไปในบ้านตาไม่มองโน้นมองนี่ (มองลูกสาว)
8. มีสายตาทอดลงเมื่อนั่งในบ้าน
9. ไม่เวกผ้าเมื่อไปในบ้าน